

Sygn. akt **I 1 C 334/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **P. D. (D.)**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – (...) z siedzibą w W. kwotę 3.985,86 zł (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt pięć 86/100 złotych) z następującymi odsetkami:

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi jednakże od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.710,69 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.275,17 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III zasądzone w pkt I świadczenie rozkłada pozwanemu na 12 (dwanaście) rat: 11 (jedenastę) pierwszych w wysokości po 350,00 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) każda i dwunastą ratę w wysokości 135,86 zł (sto trzydzieści pięć 86/100 złotych) płatną wraz z równowartością odsetek:

- umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższych jednakże od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.710,69 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku,

- ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.275,17 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku;

– płatne miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od czerwca 2019 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

IV zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – (...) z siedzibą w W. kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w pozostałej części nie obciążając pozwanego tymi kosztami

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. C

2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 20 listopada 2018 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. D. kwoty 5.318,72 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 2.710,69 zł i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 2.608,03 zł oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania powód podał, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej w dniu 7 marca 2016 r. pomiędzy pozwanym a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Według twierdzeń pozwu pozwany nie wywiązał się z obowiązku zwrotu środków pieniężnych, zaś tak powstała wierzytelność powód nabył od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 kwietnia 2018 r.

Powód wskazał też, że na wartość przedmiotu sporu składają się następujące należności:

- 1) 2.710,69 zł – tytułem niespłaconej kwoty kapitału,
- 2) 1.706,68 zł – tytułem niespłaconej kwoty prowizji,
- 3) 733,60 zł – tytułem odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 11 kwietnia 2018 r. wg stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych,
- 4) 52,86 zł – tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela,
- 5) 114,89 zł – tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 12 kwietnia 2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu

w niniejszej sprawie wg stopy odsetek ustawowych za opóźnienie.

/pozew złożony w (...) k. 3 – 6/

W dniu 3 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2171327/18, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty z dn. 3.12.2018 r. – k. 6v/

Pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości, zarzucając powodowi zawyżenie kwoty roszczenia. Pozwany wniósł ponadto o: przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gdyni – zgodnie z miejscem swego zamieszkania, umorzenie zawyżonych kwot w nakazie zapłaty, zwolnienie od kosztów sądowych w całości i rozłożenie zasądzonego roszczenia na raty.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 7v – 9/

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Gdyni.

/postanowienie z dn. 03.01.2019 r. – k. 10v/

Postanowieniem z dnia 28 maja 2019 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych.

/postanowienie z dn. 28.05.2019 r. – k. 74-74v/

Na rozprawie w dniu 30 maja 2019 r. pozwany P. D. oświadczył, iż nie kwestionuje kwoty kapitału pożyczki i odsetek, kwestionuje natomiast opłatę prowizyjną i koszty windykacyjne. Zdaniem pozwanego jedynie połowa prowizji jest do zaakceptowania, gdyż udzielenie pożyczki nie wygenerowało kosztów odpowiadających całości dochodzonej przez powoda prowizji. W ocenie pozwanego koszty prowizji są ukrytym dochodem firmy, podobnie jak koszty windykacji, którą można prowadzić telefonicznie i e-mailowo. Zdaniem pozwanego jego zadłużenie względem powoda z tytułu przedmiotowej pożyczki wynosi ok. 3.000 zł, z uwagi na dotychczasową spłatę zobowiązania. Pozwany wniósł o rozłożenie w wyroku na raty zasądzonego zobowiązania, jak również kosztów procesu – w przypadku obciążenia go ww. kosztami.

/protokół rozprawy z dn. 30.05.2019 r. – k. 78 – 78v/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 marca 2016 r. pomiędzy P. D. (pożyczkobiorcą) a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (pożyczkodawcą) zawarta została umowa elastycznej pożyczki ratalnej, na podstawie której pożyczkobiorca otrzymał od pożyczkodawcy kwotę 4.000 zł, którą wraz z całkowitym kosztem jej udzielenia w kwocie 2.779,92 zł (w tym prowizją w kwocie 2.560,00 zł) zobowiązał się zwrócić w 12 miesięcznych ratach – do dnia 7 marca 2017 r.

/niesporne, nadto: umowa elastycznej pożyczki ratalnej – k. 50 – 54; potwierdzenie przelewu kwoty 0,02 zł z dnia 09.02.2016 r. tytułem „potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki Z. nr identyfikacyjny (...)” – k. 56/

(...) Sp. z o.o. wystawiła kierowane do P. D. w dniu 7 listopada 2016 r. wezwanie do zapłaty kwoty 4.594,84 zł wypowiadając jednocześnie umowę elastycznej pożyczki ratalnej o nr (...).

/niesporne, nadto: wezwanie do zapłaty wraz z wypowiedzeniem umowy elastycznej pożyczki ratalnej – k. 57/

W dniu 12 kwietnia 2018 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zbywcą) a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Subfunduszem (...) z siedzibą w W. (nabywcą) zawarta została umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych. Przedmiotem sprzedaży była między innymi wierzytelność zbywcy przysługująca względem dłużnika P. D. w wysokości 5.203,83 zł wynikająca z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 7 marca 2016 r.

/niesporne, nadto: umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych z dn. 12.04.2018 r. – k. 23 – 30, załącznik nr 3 – specyfikacja wierzytelności objętych umową przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych z dn. 12.04.2018 r. [...] – k. 32/

(...) Sp. z o.o. wystawił kierowane do P. D., zawiadomienie z dnia 12 kwietnia 2018 r. o przelewie wierzytelności, w treści pisma wskazując, iż spłaty wierzytelności we kwocie 5.203,83 zł należy dokonywać przelewem na rachunek bankowy (...).

/niesporne, nadto: zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności – k. 48/

(...) wystawił kierowane do P. D., - opatrzone datą 18 kwietnia 2018 r. – wezwanie do zapłaty kwoty 5.210,59 zł, w tym: kwoty 2.710,69 zł tytułem kapitału, kwoty 733,60 zł tytułem odsetek umownych (naliczanych przez zbywcę), kwoty 6,76 zł tytułem odsetek naliczonych do 25 kwietnia 2018 r., kwoty 1.759,54 zł tytułem kosztów (naliczonych przez zbywcę).

/niesporne, nadto: wezwanie do zapłaty – k. 49/

P. D. spłacił część zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki z dnia 7 marca 2016 r. Spłata ta zaliczona została w kwocie 853,32 zł na prowizję za udzielenie pożyczki, w pozostałej części zaś na spłatę kapitału i odsetek.

/niesporne/

P. D. prowadzi działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług taxi, z której miesięcznie osiąga dochód w kwocie ok. 2.500 zł – 3.000 zł. Nie posiada dochodów z innych źródeł, jak też nie posiada oszczędności, nieruchomości, czy papierów wartościowych. Jego jedynym majątkiem jest samochód, niezbędny w związku z rodzajem wykonywanej pracy zarobkowej. Mieszka wraz z konkubiną, której dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania – około 1.000,00 zł miesięcznie. Płaci alimenty na dziecko w kwocie 300,00 zł miesięcznie. Nadto ponosi comiesięczne wydatki związane: z użytkowaniem telefonu (70 zł/mc), ubezpieczeniem pojazdu 1260 zł/rok), spłatą dwóch kart kredytowych (400 zł/mc), pozostałą część zarobków przeznaczając na wyżywienie, ubranie, chemię i naprawy samochodu.

/doówd: zeznania pozwanego P. D. – protokół rozprawy z dn. 30.05.2019 r. – k. 78v/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane przez stronę pozwaną.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 5.318,72 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 2.710,69 zł i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 2.608,03 zł oraz o zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu powołując się na umowę pożyczki zawartą w dniu 7 marca 2016 r. między pozwanym a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz wskazując, iż wierzytelność wynikającą z tej umowy nabył w drodze cesji od ww. pożyczkodawcy. Powód wskazywał, że na żądaną przez niego kwotę w łącznej wysokości 5.318,72 zł składa się: kwota 2.710,69 zł – tytułem niespłaconej kwoty kapitału; kwota 1.706,68 zł – tytułem niespłaconej kwoty prowizji; kwota 733,60 zł – tytułem odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 11 kwietnia 2018 r. wg stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych; kwota 52,86 zł – tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela; kwota 114,89 zł – tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 12 kwietnia 2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie wg stopy odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pozwany – wskazując na fakt dokonania częściowej spłaty pożyczki – ostatecznie nie kwestionował roszczenia powoda co do niespłaconego kapitału pożyczki w kwocie 2.710,69 zł, odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela w kwocie 733,60 zł, odsetek naliczonych przez powoda w kwocie 114,89 zł; prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości połowy kwoty prowizji dochodzonej przez powoda – tj. w kwocie 1.280 zł (2.560 zł : 2).

W konsekwencji powyższego pozwany zakwestionował połowę kwoty prowizji dochodzonej przez powoda w kwocie 1.280 zł, a także kwotę 52,86 zł dochodzoną przez powoda tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela.

Mając na względzie tak zaprezentowane stanowiska procesowe stron, Sąd doszedł do przekonania, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie: pozostałego do spłaty kapitału w kwocie 2.710,69 zł, odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela w kwocie 733,60 zł, odsetek naliczonych przez powoda w kwocie 114,89 zł i części prowizji, której wysokość przy uwzględnieniu wpłat pozwanego ustalono na kwotę 426,68 zł (sposób wyliczenia tej kwoty podany będzie w dalszej części).

W kwestii postanowień umowy łączącej strony, określających wysokość opłaty prowizyjnej, uznać należy, iż prowadzą one do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych oraz godzą w naturę stosunku pożyczki. Wynagrodzenie za udzielenie pożyczki nie jest elementem istotnym umowy pożyczki. Nie oznacza to, że nie może zostać wprowadzone do danej umowy pożyczki przez strony. Jednakże zasada swobody umów nie daje w tym zakresie pełnej dowolności. Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jakkolwiek więc w tych granicach strony umowy pożyczki uprawnione są do ujęcia w umowie postanowień obejmujących wynagrodzenie (opłatę) za udzielenie pożyczki, jak i opłatę za związane z nią czynności, to jednak istota umowy pożyczki gotówkowej sprowadza się do udostępnienia przez pożyczkodawcę na rzecz pożyczkobiorcy określonej sumy pieniędzy na ustalony okres i jej zwrotu po tym czasie. Stąd też, mimo że strony mogą ustalić dla pożyczkodawcy wynagrodzenie, to winno ono odpowiadać zakresowi obowiązków pożyczkodawcy i uwzględniać ewentualne koszty, jakie w związku z udzieleniem pożyczki musiał ponieść. Ponieważ przedmiotem świadczenia pożyczkodawcy jest suma pieniężna, przy ustalaniu obowiązków stron istotne są regulacje zawarte w art. 359 k.c. dotyczące odsetek kapitałowych. Przepis ten wpływa na zakres świadczeń stron wskazując, że wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może przekraczać odsetek maksymalnych. Świadczenie dodatkowe przy umowie pożyczki w postaci wynagrodzenia (opłaty, czy też prowizji) za „operacje” jej dotyczące, winno być zatem świadczeniem wyważonym co do wysokości, odpowiednim do zakresu świadczeń i obowiązków pożyczkodawcy, a także pozostawać w odpowiedniej proporcji do kwoty pożyczki.

Zdaniem Sądu opłata w wysokości 2.560 zł przewidziana w umowie pożyczki kwoty 4.000,00 zł, a docelowo, po zaliczeniu części wpłat, w wysokości 1.706,28 zł za nieokreślone „operacje” w czasie obowiązywania umowy walorów tych w sposób oczywisty nie spełniała.

Pogląd o możliwości potraktowania prowizji (opłaty) jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych został zresztą wyrażony w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 r. w sprawie V ACA 622/14 (portal Orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Katowicach). Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd wyrażony w przytoczonym orzeczeniu, iż postanowienia umowne, wprowadzające do umowy pożyczki, obok odsetek maksymalnych, wygórowaną prowizję nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych. W takiej sytuacji prowizja (opłata) jest zasadna jedynie do wysokości nieprzekraczającej odsetek maksymalnych.

Mając powyższe na względzie w zestawieniu z okolicznością, iż pozwany uznał roszczenie powoda dotyczące opłaty prowizyjnej do wysokości 50% jej wysokości, zasadnym stało się ustalenie ww. opłaty na kwotę 1.280 zł (2.560 zł : 2). W związku z zaliczeniem przez powoda z dotychczasowych wpłat dokonanych przez pozwanego kwoty 853,32 zł (2.560 zł – 1.706,68 zł) na prowizję, która ostatecznie ponad kwotę 1.280 zł uznana została za nienależną, jej należną wysokość Sąd ustalił na kwotę 426,68 zł (1.280 zł - 853,32 zł) i taką też kwotę zasądził tytułem ww. opłaty.

Za nieudowodnione, gdyż nie wykazane, nadto kwestionowane przez pozwanego, Sąd uznał roszczenie powoda co do kwoty 52,86 zł tytułem kosztów windykacyjnych. Z umowy przedłożonej przez powoda wynika wprawdzie, iż pożyczkodawca może za każdą z podjętych czynności windykacyjnych naliczyć opłaty w wysokości wskazanej w tabeli opłat (par 9 pkt 3), a nadto iż w przypadku zaległości w spłacie pożyczkobiorca może zostać zobowiązany do pokrycia opłat – m.in. kosztów monitu telefonicznego – 5 zł za każdy monit telefoniczny, kosztów wysłania SMS – 2 zł za każdy SMS, kosztów przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty w postaci listu – 15 zł za każdy list [...] (par. 9 pkt. 4 a-c), jednakże powód nie przedłożył do akt sprawy dokumentu na podstawie którego uznać by można, iż powód lub jego poprzednik prawny przesłał pozwanemu choćby jedno wezwanie do zapłaty. Powód wykazał jedynie, iż wystawił datowane na dzień 17 listopada 2016 r. adresowane do pozwanego wezwanie do zapłaty, nie wykazał natomiast faktu przesłania go do pozwanego, za którą to czynność zgodnie z regulaminem mógł naliczyć opłatę. Powód nie przedłożył dowodu nadania przedmiotowego pisma, ani jego odbioru przez pozwanego. W kwestii okoliczności dokonywania monitów telefonicznych lub SMS stwierdzić należy, iż powód w żaden sposób nie starał się nawet wykazać, że miały one kiedykolwiek miejsce. Wobec powyższego żądanie powoda w tym zakresie jako niewykazane nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Podsumowując powyższe, Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.985,86 zł (jako sumę kwot: 2.710,69 zł + 733,60 zł + 114,89 zł + 426,68 zł), zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższe jednakże od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.710,69 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia wydania wyroku i ustawowe za opóźnienie od kwoty 1.275,17 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia wydania wyroku.

Należy wskazać, iż okres zasądzonych odsetek jest wynikiem zastosowanego przez Sąd w pkt III wyroku rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt. II wyroku, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario, oddalił powództwo.

Na podstawie zaś art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala, więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzzonego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być nie tylko obiektywne, ale również spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Przemawia za tym przede wszystkim sytuacja materialna pozwanego nie pozwalająca na jednorazową spłatę zadłużenia wobec powoda.

Sąd rozkładając pozwanemu zasądzone świadczenie na raty miał na celu nie tylko uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, ale również umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Uwzględniając realne możliwości finansowe pozwanego, ale także mając na względzie interes wierzyciela w uzyskaniu w możliwie krótkim czasie całej zaległości, Sąd zasądzone świadczenie rozłożył na 12 rat: 11 pierwszych w wysokości po 350,00 zł każda i dwunastą ratę w wysokości 135,86 zł płatną wraz z równowartością odsetek: umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższych jednakże od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.710,69 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku; ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.275,17 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku;

– płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od czerwca 2019 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Zdaniem Sądu, przyjęcie takiej wysokości poszczególnych rat umożliwi pozwanemu spłatę zadłużenia w terminach określonych wyrokiem i jednocześnie nie pozbawi go środków niezbędnych do utrzymania siebie i rodziny (w szczególności dopełnienia ciężącego na pozwanym obowiązku alimentacyjnego).

Sąd mając na uwadze złą sytuację finansową pozwanego, postawę pozwanego, a także kierując się tym, że ewentualne zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w całości obciążałoby go ponad miarę, uznał, iż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek i na zasadzie art. 102 k.p.c. zasądził od pozwanego – jako strony przegrywającej – jedynie część kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt. IV sentencji wyroku.

Sąd, orzekając o kosztach, winien porównać sytuację materialną strony oraz wysokość kosztów, które strona winna uiścić i zdecydować, czy strona jest w stanie konkretne koszty ponieść bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie i rodziny. Nadto Sąd miał na uwadze postawę pozwanego, który w żaden sposób nie uchylała się od odpowiedzialności za powstałe zobowiązania, jednakże z uwagi na zaistniałe trudności finansowe nie był w stanie przed wszczęciem

procesu, jednorazowo, spłacić powstałego zadłużenia względem powoda. Ponadto pozwany, pomimo niewielkiej kwoty pozostającej miesięcznie na utrzymanie siebie, zadeklarował chęć spłaty powstałego zadłużenia w dość wysokich jak na jego możliwości finansowe ratach. W ocenie Sądu pozwany, z uwagi na swoją sytuację materialną, co zostało przeanalizowane i uwzględnione przez Sąd już przy rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty, jest w stanie ponieść jedynie część kosztów niniejszego procesu, tj. kwotę 300,00 zł. Ponadto za częściowym obciążeniem pozwanego kosztami postępowania przemawia również – co wyżej już wskazano – jego postawa. Ze wskazanych wyżej względów Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu w pozostałej części.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C i kontrolce „uzas.”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.